

94. Megjelent üdvözítő Istenünk jósága és emberszeretete (Tit 3,4)

Énekeljük a 23. számú karácsonyi éneket:

Istengyermek, kit irgalmad közénk lehozott,

Angyaloknak énekével Néked áldozok.

Terjeszd fölém kezedet, hogy az istenszeretet

Töltse el ma szívem, lelkem, jászolod tövén!

Legutóbb ezekkel az ima-szavakkal elmékedtünk: jó; jó vagy; jó vagy hozzám; jó vagy hozzánk; örvendezve hálálkodom jóságodért, Urunk.

Bevezető gyakorlat gyanánt vegyem újra elő ezeket a gondolatokat! Próbáljam átélni, hogy mit jelent a jóság, mit jelent az, hogy Isten jó önmagában, és hogy Ő jóságos hozzám, illetve hozzánk. Hiszen **Krisztusban Isten jósága kézzelfoghatóan megjelent számunkra.** Csendben töltekezzem a jóval, a jósággal, illetve magával Istennel, és hálálkodom a jóságáért!

1. Hálálkodom jóságos Istenünknek!

a) **Mondjam:** „Jó vagy hozzánk, Uram!”

b) Valljam meg **a hitemet:** „Hiszem, hogy jó vagy hozzánk, Uram!”

c) Még inkább vallomásként mondjam **a megélt boldogságomat:** „Tudom, hogy jó vagy hozzánk, Istenem!” Az ilyen vallomást csak boldogan, tüzes lélekkel lehet mondani.

d) Engedjem, hogy fellobogjon szívemben a tüzes szeretet! Így nemcsak mondom, nemcsak hittel megvallom, hanem az életemből, **belső tapasztalással mondom:** „Jó vagy hozzám, Istenem!”

e) Ha talán még nem tapasztalom Isten jóságának fellobogását bennem – mint ahogy egy forrás felbuggyan a földből –, akkor legalább **vágyódjam utána!** Mondogassam az Ószövetség imádkozó Mestere, a Zsoltáros szavait is: ***Isten után szomjazik a lelkem, az élő Isten után: mikor mehetek, hogy megjelenjek az ő színe előtt?*** (Zsolt 41,3). Nyújtogassam készségemet: „Uram, kész vagyok most csak Teveled foglalkozni, hogy Te a Jelenléteddel tölts be engem!” E vágyódással már a **jelenlét imája** kezd körvonalazódni a lelkemben. Arra vágyódom, hogy az Ő jelenlétében élhessek. Vágyamat az Ószövetségi nagy imádkozója másik szavával is megfogalmazhatom: ***Adjatok az Úrnak hálát jóságáért!*** (Zsolt 106,15).

f) Ha én még nem tudok elmenni hozzá, és az Ő jelenlétében élni, akkor **kérjem meg, hogy Ő jöjjön el,** jelenjen meg nekem, árássa belém jóságát!

Mondogassam, hívogassam:

- Áradjon belénk Isten jósága! (De jó is ezzel betöltődni!)
- Áradjon belénk az Úr irgalma! (De jó is ezt megtapasztalni!)
- Áradjon belénk megbocsátó, atyai szeretete! (De jó is ebben elmerülni és Isten gyermekeinek módjára Isten-Atyánk szeretetében lubickolni!)

2. Isten jósága már jelen van az életemben

Nemde ez az eredménye a Jézus-imának, amellyel oly sokszor fohászkodtam: *Uram, Jézus Krisztus, élő Isten Fia, irgalmazz nekem, szegény bűnösnek!*? Beért, termést hozott a szüntelen imádság.

a) Mondjam Neki: „De kedves vagy, Uram,

- hogy eljöttél,
- hogy közel jöttél,
- hogy lehajoltál hozzám, a kicsihez,
- hogy bejöttél lelkem hajlékába,
- hogy szívembe árasztottad jóságodat,
- hogy itt vagy,
- hogy jelenlétednek részesévé tettél.

b) Mivel *a mi Istenünk emésztő tűz* (MTörv 4,24; Zsid 12,29), örökkön égő, lobogó szeretetláng, **szerető jelenlétével feltüzesíti az én szívemet is!** Ilyenkor elég, ha csak ezt mondogatom:

- *Olvadjon el szívem Jézus szerelmében!* (Ho. 157/2).
- Ó, de szeretném, ha még jobban lobogna szívem szeretete!
- Ó, de szeretném, ha még jobban belém áradna Isten jósága!

c) **Hagyom, hogy a két szeretet eggyé olvadjon.** Ha már nem én vagyok a legfontosabb magamnak, ha már tudom hagyni, hogy beleolvadjon a szeretetem az Úr szeretetébe és az Úr szeretete az én szívembe, akkor a két szeretet elválaszthatatlanul eggyé válik!

Már nem kell féltennem az életemet, mert

- Isten lett az én életem!
- belém árasztotta életét.
- belém árasztotta jóságát.
- belém árasztotta szeretetét.

d) Ha **hagyom, hogy az Ő élete, az Ő jósága, az Ő szeretete járjon át**, akkor valami eszményi szépség alakul ki az életemben: Isten megragadó szépsége, magával ragadó jósága. Isten jósága nemcsak belém árad, hanem magához emel, magával ragad. Ennek kiteljesedése a misztikában „*az elragadottság imája*”, az ekstázis, amikor **a lélek megélheti, hogy Isten nemcsak lehajol hozzá, nemcsak betölti Jelenlétével és Jóságával, hanem felemeli magához, a Szívére öleli és a Szívébe zárja!** Ó, milyen felséges a Jelenlétnek ez az imája, amikor Ő, a nagy Isten énbennem van, én, a parányi teremtmény pedig Őbenne. Az isteni Jegyes mondja: *Megigézted a szívemet, húgom* (Én 4,9). De én is mondjam neki: „Megigézted a szívemet, Uram, Istenem!” A Jézusról nevezett (Avilai) Szent Teréz beszél a szívsebzésről: *Megsebezted szívemet, Uram, szereteted nyilával.*

e) **Az Úr engem is egészen át akar járni a jelenlétével, jóságával és szeretetével!** Mindkét kezemmel odatartom Neki a szívemet, vagyis felajánlom az életemet. Közel viszem hozzá a lelkemet, és még jobban kitárom Neki:

- Áradj belém, tölts be jósággal,
- vedd a kezedbe a szívemet,
- formáld, alakítsd, szépítsd meg a lelkem!

„Azt szeretném, ha kedvedet találnád bennem. Tudom, hogy *gyönyörűség Neked a teremtményeiddel lenned* (vö. Péld 8,31). Azt szeretném, ha én is a tetszésedre, a gyönyörűségedre élhetnék. Szeretném én is elmondani: gyönyörűség nekem az emberek Istenével lennem! Kimondhatatlanul tetszésemet találok abban, hogy a jelenlétedben élhetek! Szeretném én is boldogan megélni, hogy megjelenjék számomra *üdvözítő Istenünk emberszeretete* (Tit 3,4).

f) Nincs más dolgom, mint észrevenni, **befogadni ezt a jelenlétet, és hálát adni Istenünknek az Ő emberszerető jóságáért**, amellyel nekünk adta önmagát, szeretett Fiát, és a Szentlélek ereje által belénk árasztotta végtelen jóságát.

Énekeljük Isten nekünk ajándékozó szeretetének dalát: *gyermekem, te most már tudod, hogy' szeretlek én!*

Isten jóságából minél többet befogadni kész lélekkel folytassuk: *Istenem, szeress még jobban, engem szüntelen!*